

[**Holga Pedersen.**]

Udvalget har ikke indladt sig på nærmere definitioner af, hvornår et „værk“ foreligger; men det er gået som en rød tråd gennem arbejdet, at der i betegnelsen „værk“ indeholdes et krav om en vis nyhed og selvstændighed, således som bemærkningerne til lovforslaget rigtigt har fremhævet. Særlig betydning har dette kriterium haft ved overvejelserne vedrørende beskyttelsen for brugskunst og for sceneinstruktørers arbejde. I betænkningen har udvalget vedrørende lovforslagets § 1 og § 4 fremsat vejledende bemærkninger om, hvornår beskyttelse indtræder på disse områder. Afgørelsen i den enkelte konfliktsituation må naturligvis så træffes af de kompetente myndigheder, eventuelt i første omgang af det nævn, der foreslås nedsat, og eventuelt senere ved domstolene.

Det har voldt megen vanskelighed at afgrænse den såkaldte „industrimusik“, hvorpå bestemmelsen i § 2, stk. 3, sigter. Erfaringsmæssigt er det altid svært i lovene at afgrænse, hvornår noget er offentligt, og jeg tror egentlig, undervisningsministeriet udviste forsigtig klogskab i det første lovforslag, hvor man slet ikke forsøgte på en afgrænsning, men blot sagde, at værket var gjort tilgængeligt for almenheden, når det blev fremført offentligt, idet man så overlod det til retslivet som i mange andre tilfælde og som hidtil at afgøre, hvornår en offentlig fremførelse forelå. Bl. a. på grund af de nordiske forhandlinger kom man imidlertid ind på en nærmere afgrænsning, der klart sigter på industrimusikken; den lyder i lovforslagets § 2 således:

„Som offentlig fremførelse anses også fremførelse, der finder sted i en erhvervsvirksomhed inden for en større sluttet kreds.“

Men da heller ikke denne formulering var, om jeg så må sige, helt skudsikker, har udvalget foreslået en tredje ordlyd, nemlig:

„Som offentlig fremførelse anses også fremførelse i en erhvervsvirksomhed, der finder sted for en større kreds, som ellers måtte anses som ikke-offentlig.“

Jeg har givet min tilslutning til denne formulering i udvalget, men jeg skal ikke skjule, at jeg efter at have læst det igennem nogle gange egentlig er blevet noget be-

tænkelig ved at sige, at noget er offentligt, som ellers på den anden side ikke er det, så det er muligt, at vi under en kort udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling af lovforslaget skal overveje, om man ikke skal følge nordmændenes standpunkt her og undlade nogen bestemmelse i så henseende.

Den moderne teknik har gjort reproduktionsanstaltens virksomhed til et ophavsretligt problem. Udvalget kom til det resultat, at vi ville beholde ordlyden i § 11 om ret til at fremstille enkelte eksemplarer af et offentliggjort værk til privat brug, og vi har så forsøgt at hindre udhuling af ophavsretten ved at give et fortolkningsbidrag i betænkningen vedrørende § 11. Vi står her over for et af de typiske eksempler på, at dette lovforslag mere giver principielle ophavsretlige regler end detailregler. Forhåbentlig lader den foreslåede formulering sig praktisere med fornuft, men viser det sig, at ophavsmændenes berettigede interesser krænktes, må vi senere hen overveje mere detaljerede forskrifter på dette område.

Derimod nærer jeg ingen ængstelse vedrørende praktiseringen af fotogengivelse til arkiver m. v. som formuleret i § 12. Undervisningsministeriet har her hånd i hank med sagen og en regulering over for misbrug kan omgående iværksættes.

Om afgrænsningen af citatretten og referatretten i lovforslagets § 15 vil jeg også henvise til den udførlige redegørelse i betænkningen og alene fremhæve, at disse særlige bestemmelser jo kun angår sådanne artikler, der i sig selv nyder beskyttelse som værker.

Det har været magtpåliggende for udvalget, at loven ikke lagde unødige hindringer i vejen for det folkeoplysende arbejde. Henvendelserne fra Dansk Ungdoms Fællesråd og fra Dansk Folkeoplysnings Samråd vedrørende lovforslagets § 16 og § 19 er blevet nøje gransket og sammenholdt med lovforslagets ordlyd. Resultatet er blevet ændringsforslagene nr. 9 og 10 vedrørende § 19 og de vejledende fortolkningsbidrag i betænkningen, og jeg håber, at man derved kan nå tilfredsstillende resultater.

Forholdet til radio og fjernsyn er jo omtalt adskillige steder i lovforslaget. Måske